

Arrest

nr. 65 299 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 april 2010 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKAYAZI, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DEN BELEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die op X in Marokko huwde met M.E.H., een Nederlandse onderdaan, diende, nadat zij naar België was gekomen met een visum gezinshereniging, op 30 april 2010 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van M.E.H.

1.2. Op 9 juli 2010 werd een negatief verslag van gezamenlijke vestiging opgesteld. Verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot werd uitgeleverd aan de Franse autoriteiten en is opgesloten in de gevangenis van Bordeaux.

1.3. Verzoeksters echtgenoot werd op 27 november 2010 van ambtswege afgevoerd.

1.4. Op 15 maart werd de beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bestreden beslissing luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T., S., geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het rijk.

Uit het relatieverlag dd 09.07.2010, opgesteld door de politie van Hasselt, blijkt dat enkel betrokkene aan te treffen is. Haar echtgenoot zit voor drie jaar in de gevangenis van Bordeaux in Frankrijk. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenoot van betrokkene sedert 27.11.2010 van ambtswege is afgevoerd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt :

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht.

Verzoekster is in 2007 in MAROKKO gehuwd met de Nederlander, de heer E.H.M.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande verzoekster een beslissing heeft genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht omdat de samenwoning tussen partijen beëindigd is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt:

“Uit het relatieverlag dd. 09.07.2010, opgesteld door de politie van Hasselt, blijkt dat enkel betrokkene aan te treffen is. Haar echtgenoot zit voor drie jaar in de gevangenis van Bordeaux in Frankrijk.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de echtgenoot van betrokkene sedert 27.11.2010 van ambtswege is afgevoerd.

Het recht van verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

Het dient evenwel benadrukt te worden dat de samenwoning op het adres te Hasselt weliswaar beëindigd is, doch dat de beëindiging van de samenwoning op dit adres volledig ongewild heeft plaatsgevonden: namelijk door de gevangenneming van de partner van verzoekster.

Er is hier dan ook manifest sprake van overmacht in hoofde van betrokkene.

Daarenboven dient benadrukt te worden dat de relatie tussen verzoekster en haar partner nog steeds zeer hecht is.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht, samengelezen met de zorgvuldigheidsplicht, aanvoert.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dienaangaande moet erop worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, onder meer in het geval de burger van de Unie die zij begeleide of vervoegde hebben, vertrekt uit het Rijk.

2.4. Verzoekster ontkent niet dat haar echtgenoot zich niet meer op Belgisch grondgebied bevindt, maar doet gelden dat dit volledig ongewild heeft plaatsgevonden, met name door de gevangenneming in Frankrijk.

Deze argumentatie kan evenwel geen afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de voormelde bepaling geenszins dat het relevant is om welke reden de partner het Rijk heeft verlaten en voorziet het artikel 42^{quater}, als bepaling in zijn geheel, dat een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht wanneer een welbepaalde situatie –zonder meer– zich voordoet. Dat het daarbij niet relevant is of de betrokkene al dan niet aan de oorzaak ligt van het feit dat kan leiden tot de beëindiging van het verblijfsrecht, kan onder meer ook worden afgeleid uit de hypothese waarin de burger van de Unie overlijdt waarna aan zijn familielid evenzeer het verblijfsrecht kan worden ontnomen, zonder meer.

Nu niet wordt betwist dat de echtgenoot van verzoekster van ambtswege werd afgevoerd sedert 27 november 2011 en in Frankrijk verblijft, en verzoekster niet aannemelijk maakt dat bij het toepassen van artikel 42^{quater}, § 1, 2° moest worden rekening gehouden met de oorzaak van het feit dat haar echtgenoot niet langer aanwezig is op Belgisch grondgebied, toont zij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, dan wel in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gehandeld. Daargelaten de vraag of de gevangenisstraf van de echtgenoot van verzoekster zou kunnen worden geschouwd als een geval van overmacht, is het vaststellen van het feit dat hij niet langer verblijft in België afdoende om de bestreden beslissing te dragen. Het feit dat de relatie tussen de beide echtgenoten nog steeds zeer hecht is, en verzoekster een aantal stukken bijbrengt om dat aan te tonen doet aan het voorgaande geen afbreuk. Voorts valt niet in te zien, en toont verzoekster ook niet aan, om welke redenen de andere stukken –zijnde verschillende arbeidsovereenkomsten en documenten met betrekking tot taallessen Nederlands– op enigerlei wijze in verband zouden kunnen worden gebracht met betrekking tot de thans bestreden beslissing en de argumentatie die daartegen werd aangebracht.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS